

ПОДРУЖЖЯ ФРАНЦА І ФРАНЦІСКИ ЄГЕРШТЕТТЕР СВІДЧЕННЯ ВЕЛИКОЇ НАДІЇ НА БОГА

Франц і Франціска Єгерштеттер одружилися 9 квітня 1936 року. В їхнього шлюбу народилося троє донечок. Господь обдарував їх особливою подружньою любов'ю, про що свідчить часто повторювана Францом фраза: *«Ніколи не міг навіть уявити, що бути одруженим – це так прекрасно»*. Однак, у 1938 році, коли Гітлер окупував Австрію, для їхньої сім'ї розпочалася справжня Хресна дорога.

Франц був переконаний, що християнство та націоналсоціалізм, який сповідувала партія Гітлера, – це несумісні речі. На референдумі він єдиний серед жителів його містечка голосував проти анексії його країни Австрії. Так само відкидав будь які варіанти співпраці чи фінансової підтримки нового режиму.

Одного разу йому приснився дивний сон. Гарний поїзд проїжджав через гори. Окрім дорослих, нескінченний потік дітей спішив потрапити до нього. Раптом Франц почув голос: *«Цей поїзд прямує до пекла»*. З часом він усвідомив, що цей поїзд був символом націоналсоціалізму. *«Вірю, що посилаючи мені цей сон і це видіння, Бог чітко показав мені, що я мусів вибрати поміж націоналсоціалізмом і моєю католицькою вірою, і так Господь звернувся до моєї совісті»*, - написав Франц у своєму щоденнику. Він зайняв дуже чітку позицію вірності Богові та Його Церкві. І ніщо не могло його відвернути від такого рішення.

Франц відчував відповідальність всіляко перестерегти найперше молодь і дітей, щоб не сідали на цей зловіщий поїзд. Будучи до глибини серця пронизаним світлом віри, опираючись на історичний і соціальний аналіз, він розпочав свою особисту боротьбу проти режиму, який, як виявилось згодом, мав за мету спершу побороти зовнішніх ворогів, а відтак знищити Церкву Христову. Цей молодий фермер вважав, що його католицька Австрія розпочала довге «триденство» – однак *не пасхальне, а пекельне*.

Франц говорив, що християни повинні відмовитися підтримувати режим Гітлера та всіма способами захищати молодь від примусового виховання, яке режим застосовував навіть до малих дітей. Він з боєм серця спостерігав, як нацистська ідеологія інвазивно заповнює усі прошарки суспільного життя, особливо стараючись применшити вплив Церкви на суспільну свідомість чи вповні його знівелювати.

Багато близьких людей напоумляли його та звертали увагу, що його першим обов'язком є дбати про своїх маленьких дітей і дружину. Однак, він казав, що на першому місці для нього є вірність Богові – а Господь подбає про все решта. З часом більшість людей, і навіть рідні, віддалилися від нього, оскільки не поділяли його поглядів. Лише дружина Франціска дійсно розуміла та підтримувала свого чоловіка. Пізніше вона згадувала, що любов і бажання найбільшого добра допомогли їй зрозуміти та підтримати Франца і бути з ним поруч до кінця. Ось так ця історія стражденного повстання перетворилася на місце прекрасної любові.

У лютому 1943 року Франц отримав повістку на службу до німецької армії. Від'їжджав з дому у свідомлюючи, що має пройти свою хресну дорогу. Він сказав: *«Сьогодні розпочинаю важкий шлях»*. Він вирішив пройти початковий етап мобілізації і вже в казармі заявити про свою позицію та прийняти ув'язнення, щоб вберегти своїх дітей від страшної картини, адже поліція могла прийти додому, щоб заарештувати його.

Франца відразу арештували та відправили до військової в'язниці у м. Лінц. Він заявив, що може піти хіба що на служіння у шпиталі, оскільки тут зміг би творити добро та чинити діла милосердя. Однак, військове керівництво вимагало безумовного підчинення військовій службі. Оскільки Франц відмовився, то було розпочато судовий процес.

«Так довго, як є можливість молитися – а тут є достатньо часу для цього – завжди можна знайти сенс життя», - писав він у листі до своєї дружини.

9 квітня 1943 року виповнилося сім років їхнього подружнього життя. У листі, згадуючи про цю річницю, Франц пише: *«Якщо дивлюся у минуле і думаю про всі ласки, які ми отримали за ці сім років, усвідомлюю, що це було щось чудове. Якщо б мені сказали, що Бога не існує і що Він не любить нас, і я б повірив у це – тоді я б не знав, хто міг послати мені це щастя... Що для мене запертя за мурами в'язниці, якщо я впевнений, що можу завжди розраховувати на твою любов і на твою вірність»*.

У травні того ж року Франца поспішно перевели до військової в'язниці у Берліні, де він мав предстати перед Верховним судом Рейху. На цей шлях він ступав у повній довірі до Бога. У листі до дружини він написав: *«Хоч я зараз далеко від тебе, не переживай за мене, адже ти знаєш, Хто мене оберігає»*.

6 липня 1943 року нарешті відбувся суд. У своєму вирокі судді з маніакальною німецькою точністю підкреслюють, що смертний вирок є наслідком християнської віри Франца та його вірності Богові. Зокрема, вони написали, що підсудний відмовляється воювати за націоналсоціальну ідею тому, що це суперечить його релігійній свідомості. Він вважав, що не може одночасно бути націоналсоціалістом і католиком: це неможливо.

Зважаючи на заповідь любові до ближнього він не міг воювати зі зброєю в руках. Судді знали, що Франц готовий був служити у військовому шпиталі, але це не змінило їхнього рішення. Тому вердикт суддів закінчувався такими словами: *«Підсудність таких дій не применшується самим фактом, що він вважає такі дії необхідними з огляду на власну совість і релігійні переконання... За злочин ухилення від служби передбачена смертна кара... Тому він є засуджений до страти (6 липня 1943)».*

Того ж дня Франц написав листа до своїх рідних, однак про вирок нічого не згадує. Він намагається зберегти спокій і підбадьорити їх: *«Було б справді непогано провести кілька днів життя в обіймах щасливої сім'ї... Однак, маємо сповнену радості надію, що цих небагато днів життя, коли мусимо бути відділеними одні від одних, будуть в тисячі разів надолужені у вічності, де зможемо втішатися назавжди абсолютною радістю і щастям, у єдності з Богом і нашою небесною Ненькою! Залишаймося піднесеними у любові Божій!».*

12 липня 1943 року Франц востаннє зустрівся з дружиною Франціскою. Вона отримала дозвіл відвідати чоловіка. Зустріч була дуже короткою, і вони не мали змоги поспілкуватися. Тому при першій нагоді Франц пише листа, в якому перепрошує дружину за всі страждання, які їй приходиться переносити через нього. *«Я б дуже хотів применшити весь біль, який зараз мусите переносити через мене. Але ви знаєте, що сказав Христос: «Хто любить батька, матір, дружину, дітей більше, ніж мене, той мене недостойний». Як мусів переживати Христос за те, що спричинив своїй матері такі великі болі – їх неможливо порівняти із нашими. Все це Ісус перетерпів задля любові до нас грішних!» (8 серпня 1943р.).*

Відповідно до правил нацистів, останню добу присуджених на смерть тримали із закованими руками, щоб запобігти самогубству. У його записнику пізніше було знайдено своєрідний заповіт, який він тоді написав: *«Пишу із зв'язаними руками; але я обираю радше такий стан, аніж знати, що прикованою є моя свободна воля. Ані в'язниця, ані ланцюги і навіть смерть не зможуть відірвати людину від любові Божої чи відібрати її свободу».* Останній тиждень Франц молився за те, щоб празник Успіння Пресвятої Богородиці зустрічати вже на небі, і це його прохання Бог задовольнив.

Опівдні 9 серпня 1943 було проголошено, що смертний вирок буде звершено в четвертій по обіді. За цих останніх кілька годин в'язень пише до Франціски та до своєї мами останнього листа: *«Найлюбіші дружино та мамо, ще раз сердечно дякую вам за все, що ви в житті зробили для мене, за всю любов і жертви, які ви перенесли задля мене. Прошу ще раз простити мені все те, чим я образив або зранив вас, а разом з тим і вам прощаю все... Дякую моему Спасителеві за можливість страждати й померти за Нього».*

Такий наголос на взаємному прощені вмотивований тим, що останнім часом існувало непорозуміння в родині. Його матір не схвалювала кроків Франца, а також мала образу на Франціску за те, що вона підтримувала чоловіка. Того листа Франц закінчив прекрасними і глибоко містичними словами: *«Серце Ісуса, серце Марії і моє серце – єдині тепер і на всю вічність»*.

Франц був страчений о 16.17 год. 9 серпня 1943 р. у віці 36-ти років.

З чернетки його останнього листа дізнаємося, що його останньою турботою були переживання за дітей. Вболівав за те, що вони будуть змушені жити у дехристиянізованому світі. Додав також, що одне «Отче наш» за своїх дітей - це запевнення їм блага, більшого за будь-яке багатство.

В останні дні його підтримкою були щоденне Святе Причастя, читання Біблії та фото їхніх дітей. Пізніше люди, які перебували з ним у в'язниці, а також в'язничний капелан свідчили, що Франц жив глибокою любов'ю до Бога і до людей і помер як святий, як мученик.

До останнього дня на його столі лежав текст присяги на службу у війську: Францові потрібно було лише підписати його, щоб врятувати своє життя. Однак він не пішов на цей компроміс.

Франц був беатифікований у м. Лінц 26 жовтня 2007 року. У церемонії брала участь Франциска, вдова Франца. На той час їй було 94 роки. Вона тримала в руках реліквію свого чоловіка: автобіографічну розповідь Франца, де він описує сон про поїзд, який везе своїх пасажирів до пекла. Ця реліквія була знаком вдячності Богові за те, що навіть у найскладніші моменти історії він продовжує дарувати нам своїх святих: людей, які беззастережно слухають і приймають Його покликання до Правди і Любові.